

Весела Василева

Топла есен

В тревога покрай всеки стрък гъмжи
животът малък и безброен,
а горе там ливадата коси
един човек висок и строен.

Косата съска мерно и настила
на едри къдри злака покосен,
под меката зелено-златна свила
живее сякаш хълма набразден.

Живее всичко – всичко е едно.
Мълви далече чистия простор,
говори даже малкото зърно,
във земната кора затворено.

И само миг владее тишината
и вятъра тревата не люлее,
косачът се обляга на косата
и в синевата ризата белее.

Притискаш длани силно към пръстта,
гореща и пресъхнало корава,
и в теб прелива бавно тишина,
и земен мир, и есенна забрава.

1941

КРАЙ

© 1941 Весела Василева

Източник: Словото

Набиране: Людмила Малинова, Институт за литература, БАН

Публикация

Весела Василева. „Стихотворения. Лирични фрагменти. Писма.“, С. 1990 г.,
Издателство Български писател. Съставители: Ангелина Василева-Огнянова, Блага
Димитрова, Невена Стефанова. Редакция и бележки: Блага Димитрова. Предговор от
Петър Диневков.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7531>]